

skjønne rettere, end at Dyrtiden var tilstede i samme Udstrækning, som dengang da vi i en Række af Aar bevilgede det gamle Dyrtilstillæg, og jeg har mere end tilstrækkelige Beviser for mig for, at Embeds- og Bestillingsmændenes Stilling for Tiden er endnu mere trykket, end den var dengang, hvilket jo er en naturlig Følge af, at de nu snart i 2 Aar have maattet undvære det tilvante Dyrtilstillæg uden, paa en enkelt lille Gruppe nær, at have opnaaet det, som de havde al Grund til at vente gennem en Revision af Lønningslovene, nemlig nye tilstrækkelige Lønninger. Jeg tror hermed tilstrækkelig at have begrundet Nødvendigheden for Regjeringen af at forelaa paa Finantslovsforslaget for næste Aar et Dyrtilstillæg af samme Størrelse som det, der tidligere var bevilget, og der er Intet, efter hvad der er kommet til min Kundskab, fremkommet siden den Tid, som skulde kunne have forandret min Mening i saa Henseende. Det forekommer mig, at det vilde være ligesaa ubilligt at formindske Dyrtilstillæget for de Embeds- og Bestillingsmænd, der overhovedet ville komme til at nyde Godt af det efter det sidst af Folkethinget Vedtagne, som det vilde være ganske at ubeluffe fra Dyrtilstillæget dem, som i en Række af Aar have været vante til at modtage et saadant, naar, vel at mærke, Dyrtilstillæget er tilstede. Det staar for mig som en høj Grad af Ubillighed nu at ville foretage en saadan Nedfattelse eller fuldstændig Ubeluffelse for nogle Embeds- og Bestillingsmænds Vedkommende. Der er paa Finantslovsforslaget indkommet nogle ikke meget betydelige Bevillinger ved Folkethingets Initiativ. Nogle af disse har jeg ikke kunnet overbevise mig om Nødvendigheden af; det gjælder særlig nogle enkelte Understøttelser. Jeg har taget den Stilling overfor disse, at jeg ikke vil gjøre nogen Modstand imod, at de finde en endelig Plads paa Finantsloven, naar ogsaa dette Thing for sit Vedkommende finder, at der er tilstrækkelig Grund til under de forhaandenværende Omstændigheder at yde disse Understøttelser. Naar min ærede Kollega for 9de Kreds (Rasmussen) før talte om et Opraab til Ramp, saa tror jeg ikke, at det ærede Medlem derved sigtede til Regjeringen; men det forekommer mig, at forsaavidt det ærede Medlem sigtede til, hvad der overhovedet er kommet frem i denne Sal, var det ikke ganske billigt, at det ærede Medlem da ikke saae hen til Udtalelser, der have fundet Sted forud for Forhandlingerne i denne Sal. Det vilde ikke være ganske billigt, forekommer det mig, at bestemme en Forhandling, som finder Sted her, uden at tage Hensyn til, hvad der er gaaet forud paa et andet Sted. For det mulige Tilfælde, at det ærede Medlem imidlertid skulde have sigtet ogsaa til Regjeringen og da navnlig med Hensyn til Dyrtilstillæget skulde have sigtet til Regjeringen som

den, der har villet Ramp om dette Spørgsmaal, saa vil jeg dog kun erindre om, at dette Spørgsmaal jo af Regjeringen gennem to Samlinger har været holdt udenfor Forhandlingen om Finantsloven, og jeg vil i Forbindelse dermed minde om, at naar det ærede Medlem synes at sigte til, at der igjennem de nye Valg til det andet Thing var fremkommet en Umulighed for hint Thing til nu at fravige sit tidligere Standpunkt, har det andet Thing jo længe forud for, at det kunde sige, om end med stor Uret at have faaet et Paabud af Bølgene om, til hvilken Kvantitet af Dyrtilstillæg den overhovedet maatte gaa, se, syv Gange ufravigelig overfor dette Thing og Regjeringen fastholdt sin Mening om, hvor langt Dyrtilstillæget maatte strække sig, og at det altsaa længe forud for, at det paa nogen Maade kunde siges, at dette Spørgsmaal havde faaet Karakter af en Strid paa Finantsloven eller en Appel til Bølgene, har viist sin Uvillighed til at tage noget Hensyn til dette Things eller Regjeringens Ansættelse i saa Henseende. Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, sluttede sin Udtalelse med, at han vilde stemme for Forslaget, saaledes som det forelaa, men da det ærede Medlem, om jeg ikke hørte feil, udtrykkelig betegnede et af de foreliggende vigtigere Uenigheds-spørgsmaal fra forrige Samling som et Spørgsmaal, der ligesaa godt kunde afgjøres paa den ene som paa den anden Maade, og da det ærede Medlem dog umulig alene kan sigte til dette Thing som det, for hvem Afgjørelsen kunde være ligegyldig, nemlig Helgolands-spørgsmaalet, saa maa jeg tillige antage, at det ærede Medlem har været meget villigt til ogsaa at stemme for Finantslovsforslaget i en Affattelse, der afviger fra den her foreliggende. Dette Spørgsmaal om Panderskibet vedkommer jo ikke nærmest Finantsministeren, men da der er fastet en Dadel paa Regjeringen og paa Landsthinget for en haardnakket Fastholden ved, hvad de anse for at være den i Diebliffet heldigste Udvikling af Marinen, eller rettere, fordi de ville afgjøre, hvilket Skib der for Tiden mest tiltrænges i Marinen, skal jeg dog erindre om, at dette Spørgsmaal jo er meget ældre end fra ifjor; det laa for, om jeg ikke huffer feil, for 4 Aar siden, og dengang var det dette Thing og Regjeringen, eller ialtsald Regjeringen, som ikke ligeoverfor Folkethingets Ansættelse om at udsætte Bygningen af et nyt „Helgoland“ fastholdt sin Fordring i saa Henseende. Da blev Afgjørelsen den, at man istedetfor et „Helgoland“ Nr. 2 nøjedes med at bygge et „Lødenskjold“. Nu foreligger Spørgsmaalet igjen, og nu lyder atter den samme Udvarsel til Regjeringen og dette Thing om, at vi ikke maa fastholde vort Forlangende netop om Bygningen af et saadant Skib. Jeg ser ikke rettere, end at det korrekt kan oversættes ved, at det